

Chương 6

“Con Mắt Của Cô Thật Kém, Sao Lại Đi Thích Loại Đàn Ông Già Như Thế Chứ.”

Hai phút sau, Lý Trác Vân nghe thấy thì chậm rãi đi tới, anh đứng cách Lệnh Mạn một mét, mắt nhìn cô chăm chăm như đang nhìn người ngoài hành tinh.

“Cô đang làm cái gì vậy?” Ánh mắt anh cổ quái.

Lệnh Mạn vịn tường, hết sức chật vật: “Tôi bị treo lưng rồi.”

Lý Trác Vân: “...”

Lệnh Mạn thấp giọng cầu khẩn: “Lý Trác Vân, mau tới giúp tôi...”

Hai người cứ trở mắt nhìn nhau một hồi.

Lý Trác Vân khoanh tay đứng nhìn.

Lệnh Mạn thấp thỏm bất an.

Không đoán được tâm tư của anh, Lệnh Mạn vô cùng lo lắng, không biết cái tên Lý Trác Vân này liệu có vô lương tâm thấy chết mà không cứu hay không nữa.

Sự thật đã chứng minh, Lý Trác Vân đã thật sự mặc kệ cô.

Anh không nói câu nào liền xoay người bỏ đi.

Lệnh Mạn có chút nóng máu, không thể tin nổi, không nhịn được tức giận gào lên với bóng lưng của anh: “Cậu cái con người này tại sao lại như vậy hả!”

Lý Trác Vân vẫn đi về phía trước, không hề phản ứng với lời cô nói.

Không ngờ hai phút sau anh quay lại, trong tay múc theo một gáo nước, vẻ mặt không tình nguyện đưa đến trước mặt Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nghi ngờ nhìn anh.

Lý Trác Vân từ trên cao nhìn xuống, lời nói có chút ghét bỏ: “Rửa tay đi đã.”

Lệnh Mạn: ...

Chờ Lệnh Mạn dùng gáo nước kia rửa sạch tay, rót cuộc thì Lý Trác Vân mới chịu giúp cô.

Anh đi đến bên cạnh Lệnh Mạn, xoay người đưa lưng về phía cô, hơi cúi người xuống: “Lên đi.”

Lệnh Mạn dùng hết sức mình leo lên, hai tay vòng qua cổ anh.

Lý Trác Vân nhíu mày khó chịu: “Đặt lên vai.”

“...” Lệnh Mạn đành cắn răng rụt tay về, nhẹ nhàng đặt lên vai anh.

“Tìm chỗ nào bằng phẳng cho tôi nằm một lát đi.” Cô đưa ra lời đề nghị.

Lý Trác Vân quen đường quen lối cũng Lệnh Mạn leo lên lầu hai, không hề nghĩ tới nhìn anh gầy gò như vậy nhưng lại rất khoẻ mạnh, dù cũng cô nhưng dường như chẳng phải tốn chút sức nào.

Hai người vào một căn phòng đơn sơ trên lầu hai, Lý Trác Vân đặt Lệnh Mạn lên giường, Lệnh Mạn nói: “Lấy giúp tôi cái gối.”

Lý Trác Vân cầm một cái gối thêu hoa đến, đệm ở dưới chân Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nhìn anh ngạc nhiên: “Có vẻ như cậu rất am hiểu chuyện này?”

Lý Trác Vân nói: “Người già thường hay đau nhức lưng, vì chăm sóc bọn họ tôi đã học thêm vài chiêu.”

“Ồ... Bà ngoại tôi cũng vậy.”

Bỗng nhiên Lý Trác Vân cười nhạt một tiếng, giọng nói xấu xa: “Nhưng mà ở cái tuổi như cô mà bị tọng lưng, vẫn là lần đầu tiên tôi được thấy.”

“...” Khoé miệng Lệnh Mạn khẽ giật giật.

Không thể nói lại Lý Trác Vân, Lệnh Mạn dứt khoát không thêm nói nữa mà đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

Đây là phòng của Lý Trác Vân khi còn bé sao? Đồ đạc bừa bãi, nhưng vẫn có thể thấy được mấy bộ quần áo trẻ em, kiểu dáng rất quê mùa, nhìn kỹ thì lại thấy dù quê mùa nhưng cũng khá đáng yêu.

Lệnh Mạn còn nhìn thấy một cái quần thủng đáy, chắc hẳn cũng là quần Lý Trác Vân mặc khi còn bé. (Bê: quần khoét ở đũng cho hở ch*m ra ý, làm vậy để khi bé trai mặc sẽ dễ tè ý. Tiểu Vân soái ca hào hoa của chúng ta cũng không ngoại lệ =))))))

Cô vừa lướt quanh một vòng thì bị Lý Trác Vân hung hăng cắt ngang: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa thì cô ra ngoài nằm đất!”

Lệnh Mạn bất mãn thu hồi tầm mắt, chỉ có thể thăm cái lại trong lòng.

Sau khi sắp xếp ổn thoả cho Lệnh Mạn, Lý Trác Vân rời đi.

Lệnh Mạn hỏi anh đi đâu, Lý Trác Vân nói đi ngủ trưa.

So với việc ở trong phòng bí bách thì anh thích ngồi phơi nắng dưới giàn nho hơn.

Chuyện này khiến Lệnh Mạn vô cùng khó hiểu, bởi vì phụ nữ như cô không bao giờ có thể rời xa được kem chống nắng, vậy mà anh lại còn đi phơi nắng..

Sau khi Lý Trác Vân đi, Lệnh Mạn nằm một mình trong căn phòng yên tĩnh.

Ba lô của Lý Trác Vân treo ở đầu giường không chắc chắn, suýt chút nữa thì rơi trúng mặt Lệnh Mạn, cô giơ tay lên đỡ lấy, lơ đãng nhìn thấy một thứ đồ chơi bằng vải nhung thò ra.

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, Lệnh Mạn không nhịn được mở ba lô ra nhìn nhiều thêm một chút, thực sự là một con chó nhỏ đồ chơi được làm bằng vải nhung, nó đã tương đối cũ kỹ, bị rách một vài chỗ.

Vừa rồi Lý Trác Vân lén la lén lút đến đây, chính là để mang cái này đi?

Phụt, cô không thể nhịn được cười.

Nếu không nhìn thấy thứ đồ chơi này thì Lệnh Mạn cũng suýt chút nữa quên mất, khi Lý Trác Vân mới tới nhà cô luôn bị mất ngủ, làm hại cô ngủ cũng không yên, sau đó Lý Trác Vân xông đến cướp con búp bê của cô, lúc này mới có thể ngủ ngon giấc.

Thế nhưng con búp bê hai người tranh cướp hồi đó đã sớm bị Lệnh Mạn vứt đi, con chó nhỏ này chắc là được ông bà nội Lý Trác Vân mua cho cậu ta sau này.

Không nghĩ là bây giờ lớn như vậy rồi mà cậu ta vẫn còn có thói quen ôm búp bê đi ngủ?

Tưởng tượng đến Lý Trác Vân mặt mũi lúc nào cũng lạnh lùng khó ưa kia, lại nhìn vào con chó nhỏ trong lòng bàn tay, quả thực không dám tin đó là cùng một người...

Lệnh Mạn nằm trên giường gần nửa tiếng, lưng vẫn còn hơi đau, nhưng đã có thể xuống đất đi lại.

Lý Trác Vân cũng cô xuống lầu, đưa đến bên xe, đặt cô xuống, giơ tay ra sau hông cô sờ sờ không thấy gì, lại duỗi tay sờ lên phía trước.

Lệnh Mạn buồn bực xấu hổ: “Cậu làm cái gì đó!”

Lý Trác Vân mò được một chùm chìa khoá, vẫy vẫy trước mặt cô: “Dì à, cô đang nghĩ đi đâu vậy?”

Lệnh Mạn nhe răng, mặt đỏ lên.

Lý Trác Vân mở cửa xe, có chút thô lỗ nhét cô vào, sau đó chính mình ngồi vào vị trí người lái.

Cắm chìa khoá vào ổ, nổ máy xe.

Lệnh Mạn trợn mắt: “Cậu đâu có bằng lái!”

Lý Trác Vân liếc thất lung cô một cái, vẻ mặt cân nhắc: “Nếu không thì thế nào, cô lái nhé?”

Lệnh Mạn nhất thời không thể lên tiếng.

Giao xe vào tay lính mới, cả quãng đường Lệnh Mạn phập phồng lo sợ, cứ nhìn thấy có xe đi ngược chiều là cô vội vàng nắm chặt lấy tay vịn, luôn miệng nhắc nhở Lý Trác Vân đi chậm thôi, chậm thôi!

Chỉ cần qua cách lái xe là có thể nhìn ra được tính cách của một người nôn nóng hay trầm ổn, giống cái người đang ở tuổi vị thành niên như Lý Trác Vân này, lái xe giống như đang đi tàu lượn trên núi mùa thu vậy, thách thức trái tim yếu đuối và cái lưng già cỗi của Lệnh Mạn.

Nửa tiếng đi đường gần như đã bị Lý Trác Vân rút ngắn mất một nửa, giống y như là sấm rền gió cuộn.

Lệnh Mạn bước từ trên xe xuống, dạ dày nổi lên từng cơn nhộn nhạo.

Từ bây giờ trở đi cô đã nhận thức được một điều: Lý Trác Vân + xe + đường nông thôn = con đường chết.

Tiểu Tinh thấy hai người trở lại thì vội vàng ôm chó nhỏ chạy ra.

“Chị Mạn chị mau nhìn xem, nó đi ngoài rất nhiều lần, em không biết phải làm sao hết!” Tiểu Tinh tràn ngập lo lắng.

Lệnh Mạn vội vàng kiểm tra tình trạng của Đặc Luân Tô.

Đặc Luân Tô rúc vào trong ngực Tiểu Tinh, hai mắt rũ xuống, bộ dạng uể oải, chỉ còn cái đuôi là vẫn nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Lý Trác Vân cũng nhìn thấy chó con, anh khẽ nhú mày: “Chó ở đâu ra vậy?!”

Lệnh Mạn thấy vẻ mặt của anh thì hơi khó hiểu, hỏi: “Thế nào, cậu không thích chó hả?”

“Không thích.” Cả vẻ mặt và thái độ của anh đều tỏ ra chống cự.

Lệnh Mạn thâm oán: Biết rồi biết rồi, cậu chỉ thích chó bông thôi chứ gì.

Không hiểu sao đột nhiên Lệnh Mạn lại nghĩ tới giáo sư Trương, ngày hôm qua giáo sư Trương đã làm chuông cho Đặc Luân Tô, hiện tại ở đây toàn

người không có kinh nghiệm nuôi chó, vì thế Lệnh Mạn quyết định gọi điện hỏi thử giáo sư Trương xem sao.

Giáo sư Trương hỏi sơ qua về tình hình cho ăn ngày hôm trước, cuối cùng nói với cô có lẽ do Đặc Luân Tô ăn thức ăn quá cứng nên mới bị đau bụng, lại khuyên trước khi cho chó con ăn thì nên ngâm thức ăn cho chó trong nước sôi khoảng mười lăm phút, chờ thức ăn mềm nhũn ra mới ăn được.

Tình trạng của Đặc Luân Tô tạm thời không cần phải quá lo lắng, bây giờ chỉ cần dứt cho nó chút thuốc, trong hai ngày tới không cho ăn thứ khác, hẳn là sẽ dần tốt lên.

Lệnh Mạn cảm ơn giáo sư Trương, sau đó bảo Tiểu Tinh đến bệnh viện thú y mua chút thuốc.

Còn cô thì ôm Đặc Luân Tô về khách sạn trước, Lý Trác Vân vẫn ở bên cạnh cất tiếng chầm chọc: “Bạn trai cô về rồi sao?”

Lệnh Mạn nhấn mạnh: “Không phải bạn trai.”

Cũng không biết lần này Lý Trác Vân có nghe được hay không, anh chỉ khẽ nhún vai với cô, y vào chân dài sải bước đi trước.

Ngày hôm sau Lệnh Mạn tự mình lái xe đến bệnh viện thành phố, chụp x-quang, đến chỗ bác sỹ xin mấy hộp thuốc mỡ.

Bác sỹ nói rằng tình huống hiện tại của cô không được lạc quan cho lắm, dặn dò cô nhất định trong tháng này phải nghỉ ngơi cho khỏe, cố gắng hạn chế vận động, chỉ nằm hoặc ngồi, phải tránh khom lưng và ngồi xổm, chỉ cần giữ gìn không tốt là sẽ rất dễ phát triển thành thoát vị đĩa đệm ở lưng.

Lệnh Mạn nửa tin nửa ngờ, lúc trở lại khách sạn, cô phát hiện thấy Lý Trác Vân đang đẩy va ly hành lý đứng trước quày lễ tân.

Trên cổ anh đeo một cái tai nghe thật to, sau lưng vác một đồng dụng cụ, đồ đạc không ít chút nào.

Đây là phải đi sao?

Cám ơn trời đất!

Lệnh Mạn đi lên phía trước, Lý Trác Vân quay ra thấy cô thì cất tiếng hỏi: “Bác sỹ bảo thế nào?”

Lệnh Mạn nghĩ có lẽ anh sẽ không thực sự quan tâm đến mình, vì thế bèn tùy tiện trả lời: “Không tốt không xấu.”

Lý Trác Vân nhìn sau lưng cô một chút, lại tiếp tục: “Tại sao bạn trai cô không đưa cô đến bệnh viện?”

“...” Lệnh Mạn hít sâu một hơi: “Không phải bạn trai.”

Lý Trác Vân vẫn hết sức chầm chọc: “Con mắt của cô thật kém, sao lại đi thích loại đàn ông già như thế chứ.”

Giống như là bị đâm trúng vào dây thần kinh nào đó, cả người Lệnh Mạn trở nên sắc bén, gân cổ lên phản kích lại: “Liên quan gì đến cậu?”

Lý Trác Vân không nói không rằng, chỉ yên lặng đứng đó nhìn cô.

“Lý Trác Vân, cậu chuyên dùng nhân vật Bạch Khởi (*) đúng không?”

(*) Bạch Khởi: là danh tướng vô địch của nước Tần trong thời Chiến Quốc, lập nhiều công lao, góp phần lớn chiến tích trong việc thống nhất Trung Quốc của nước Tần, được phong tước Vũ An quân, giữ chức Đại Lương Tào, chức quan coi hết việc quân của nước Tần.

Ông được đánh giá là vị tướng lĩnh tài năng nhất trong bốn vị đại tướng thời Chiến Quốc, 3 người còn lại là Vương Tiễn, Liêm Pha và Lý Mục, Vì khi sống Bạch Khởi giết nhiều người nên người đương thời gọi ông là Nhân đồ.

Hình ảnh của Bạch Khởi được dựng thành một nhân vật trong game liên minh.

“Cái gì?”

“Một ngày không chế giễu người khác thì cậu không chịu được à?!”

Lệnh Mạn nói xong thì quay người đi.

Lý Trác Vân nhạy bén, rất nhanh đã kịp phản ứng, túm cánh tay Lệnh Mạn giữ chặt: “Chờ một chút, cô quay lại đây!”

Anh nhíu mày nhìn cô, cất giọng chất vấn: “Cô từng chơi liên minh?”

Lệnh Mạn im lặng nhìn thẳng vào mắt anh.

Thậm nhủ trong lòng, tôi không chỉ từng chơi, mà còn chơi đến nỗi bị cậu chửi là có bệnh nữa đó.